

Kuuromykkäin Lehti.

N° 12.

Joulukuulla 1901.

6:s vuosik.

Tilaushinta:

1 mk. 50 p: vuodelta.

Toimittajat:

I. Savolainen. K. Reponen.

Nuorten rukous.*)

Oi suuri Luoja, henki ikuisuuden,
Sä ääretön, jok' kaiken tenhoat,
Puhalla tänne tuuli pehmoisuuden
Ja lämpimällä täytä maailmat.

Puhalla tunteihimme puhdas henki
Ja lietso rakkautta sydämiin,
Ojenna niin sä ohjat aatostenkin
Ne että nousisivat korkeuksiin.

Puhdistaa tahdot johtamalla meitä
Elomme uhkuvoimin etsimään
Kirkkaita ihanteita, kultateitä
Ikuisen onnen maahan lämpimään.

Albert Tallroth.

*) Tätä runoa, jonka kuuromykkä A. Tallroth vainaja on sepittänyt, ovat kuuromykkät use'ssa tilaisuuksissa viittomalla laulaneet.

Jeesuksen tulemisesta.

Adventtiaika on taas tullut. Adventtiaika on valmistus joulujuhlaan. Ulkonaisesti ihmiset tavallisesti valmistavat itseänsä ottamaan vastaan joulujuhlaa. On hyvä, että silloin ollaan iloiset ja annetaan lahjoja toisilleen. Mutta se ei ole pääasia, sillä sillä tavalla tunnetaan vaan katoovaista iloa ja Jeesus-lapsi tahtoo antaa meille katoomatonta iloa. Jouluna pitää meidän voittaa oma sydämemme ja sitä emme voi tehdä elleemme hyvin valmista itseämme. „Meidän pitää puhdistaa sydämemme synnistä, katua tyntejämme ja toivoa, että Vapahtaja tulisi myös meidän luoksemme.

Jouluna ajattelemme ja muistelemme joka vuosi Jeesuksen syntymää. Me muistamme, että Vapahtaja rakkaudesta meitä kohtaan tuli pienenä lapsena maailmaan. Jeesuksen syntyminen maailmaan on vaan keran tapahtunut, eikä se tapahdu enää vast'edes. Mutta näkymättömänä tulee Jeesus joka päivä luoksemme. Välistä lähestyy hän meitä rakkaudella, välistä lähettää hän meille surua ja sairautta, sillä hän tahtoo valmistaa sydämiämme, että me antaisimme ne hänelle. Jokaisen ihmisen sydämeen tahtoo hän päästä asumaan. Hän tahtoo hallita sydämiämme, niin ettei niissä syntyisi pahoja ajatuksia, pahoja haluja. Hän tahtoo valmistaa sydämemme voittamaan synnit, niin että sydämissämme aina asuisi rakkaus, rauha, ilo ja kärsivällisyys. Mutta vaan harvat ihmiset avaavat sydämensä Vapahtajalle, monet eivät tunne, eivätkä tahdo tuntea häntä. Sillä

tavalla kuluu vuosi vuoden perästä. Adventti ja joulujuhla palaavat uudelleen. Uudelleen luemme „tuhkää parannus, sillä taivaan valtakunta on lähestynyt“. Ihmiset ajattelevat ajattelemattomasti, että näin jatkuu edelleen. Jumala on tosin kärsivällinen. Hän ei rannaise heti tottelemattomia ihmisiä. Hän odottaa että he tekisivät parannuksen ja lopettaisivat tekemästä syntiä. Mutta kerran loppuu Jumalan kärsivällisyys, armon ja parannuksen aika loppuu ja ihmisen täytyy kuolla. Kuolemaa seuraa tuomio, sentähden pitää meidän käyttää hyväksemme elämää ollaksemme valmiit kuolemaan ja toista elämää varten, sillä kaikki ei lopu silloin kun ihminen kuolee.

Tuomio seuraa kuolemaa. Silloin täytyy meidän kaikkien tulla Jeesuksen eteen, joka tuomitsee meidät. Hän tuomitsee oikein, niin luemme Raamatussa. Jumalan tuomiota ei kukaan voi välttää, hän tuomitsee kaikki ihmiset, rikkaat ja köyhät, pahat ja hyvät, sinun ja minun. Tuomiosta puhuu Vapahtaja Matheuksen evankeliumin 25 luvussa. Siinä hän sanoo kuka tuomitsee, ketä tuomitaan, millä tavalla tuomitaan.

„Ihmisen poika tulee kunniansansa ja kaikki pyhät enke'it hänen kanssaan, silloin hän istuu kunniansa istuimella“. Kun Jeesus ensi kerran tuli maailmaan, silloin kun hän syntyi, oli hän köyhä lapsi-raukka. Kun hän tulee uudelleen maailmaan ihmisiä tuomitsemaan, on hän Herra, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, hän on kuningasten kuningas ja herrain herra, hän on kaikkivaltias ja hänelle notkistavat kaikki polvensa. Sitten hän rupeaa tuomitsemaan.

Kaikki kansat, kaikki ihmiset tulevat hänen eteensä.

Hän erottaa ihmiset toisistaan, samalla tavalla kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän panee lampaat oikealle puolelle ja vuohet vasemmalle puolelle. Kaikkine miljoonat ihmiset, jotka ovat eläneet monta sataa, monta tuhatta vuotta ennen kaikissa eri maissa, rikkaat ja köyhät, ylhäiset ja alhaiset, jumaliset ja jumalattomat, tulevat silloin Jeesuksen eteen. Ne, jotka ovat monta sataa vuotta jo haudassa maanneet, nousevat haudoistaan. Ei kukaan voi mennä piiloon. Kaikkien täytyy tulla Jeesuksen luo. Hän tuntee kaikki ihmiset, hän tietää mitä syntiä ja pahaa minä ja sinä olemme tehneet. Hän tietää mitä hyvää me olemme tehneet. Me emme voi teeskennellä hänen edessään, sillä hän on **kaikkinäkevä** ja **kaikkietävä**. Silloin syntiset pelkäävät, mutta hyvät ja jumaliset ihmiset ovat iloiset ja kiitolliset Vapahtajalle, joka antaa heille synnit anteeksi.

Kenen Jeesus asettaa oikealle ja kenen hän panee vasemmalle puolelleen? Jeesus sanoo niille ihmisille, jotka ovat hänen oikealla puolellaan: „minä isosin, minulla oli nälkä ja te ruokitte minua. Te juotitte minua silloin kun minulla oli jano. Te otitte minut kotinne kun minä olin vieras. Te vaatetitte minua eli annoitte minulle vaatteita kun minä olin alasti. Te kävitte minun luonani kun minä olin sairas. Te tulitte minun luo kun minä olin vankina“. Jeesus sanoo, että he ovat olleet avuliaat, eivätkä toivoneet itselleen palkintoa eli palkkaa siitä. He ovat olleet Vapahtajan opetuslapsia, he uskoivat ja luottivat häneen, he ovat saaneet synnit anteeksi. He ovat rakastaneet häntä ja myös **kaikkia** köyhiä ja **onnettomia** ihmisiä. He olivat armeliaat sentähden, että he rakastivat Jeesusta

ja olivat hänelle kiitolliset. Sentähden sanoo Jeesus heille: „sen mitä te olette tehneet yhdelle vähimmästä minun veljilleni, sen te olette tehneet minulle“.

Niille ihmisille, jotka ovat Jeesuksen vasemmalla puolella, sanoo hän: „te ette ole minua ruokineet, ette juottaneet, ette ottaneet minua huoneeseen, ette antaneet minulle vaatteita, ette käyneet minun luonani“. Kummastuina kysyivät he silloin: „Herra, milloinka me olemme nähneet sinut nälkäisenä, janoisena, alastomana, sairaana, vankina, emmekä ole auttaneet sinua?“ He luulevat että he ovat olleet laupiaat ja armeliaat ja että he ovat tehneet paljon hyvää. Kenties myös he ovat auttaneet köyhiä ja olleet armeliaat, mutta he eivät ole auttaneet Jeesuksen tähden, vaan ihmisten tähden, että he kiittäisivät heitä. He eivät ole rakastaneet Jeesusta, he eivät ole tahtoneet tehdä parannusta, he eivät ole tahtoneet uskoa ja luottaa Vapahtajaan. Vapahtaja ei voinut asua eikä hallita heidän sydämissään ja sentähden eivät he ole voineet rakastaa lähimmäisiään, niinkuin heidän olisi pitänyt tehdä. Jumala hyväksyy ainoastaan senlaiset hyvät työt, joita me teemme rakkaudesta Vapahtajaan. Monet ihmiset luulevat että he voivat tehdä hyvää omilla voimillaan. Mutta sitä he eivät voi. Ainoastaan se ihminen, jonka sydämessä Jeesus asuu, voi rakastaa lähimmäisiään. Ja silloin kun Jeesus tuomitsee ihmisiä, ei hän anna enemmän arvoa rikkaalle ja ylhäiselle kuin köyhälle ja alhaiselle. Hän muistaa vaan kutka ovat häntä rakastaneet ja häneen uskoneet.

Jeesus sanoo niille ihmisille, jotka ovat hänen oikealla puolellaan: „tulkaa, minun Isäni siunatut, ottakaa omaksenne se valtakunta, joka on valmistettu teille maa-

ilman alusta“. He saavat mennä ijankaikkiseen elämään, jossa ei ole surua, ei puutetta, ei sairautta, ei sokeutta, ei kuuroutta, ei köyhyyttä, ei itkua eikä kuolemaa, vaan siellä on aina onnea, autuutta ja iloa. Niille, jotka ovat hänen vasemmalla puolellaan, sanoo Jeesus: „menkää pois, te kirotut, ijankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen“. Heidän täytyy mennä helvettiin, jossa ei ole iloa, ei rauhaa, ei onnea, ei rakkautta, vaan ijankaikkista vaivaa. Ijankaikkinen elämä, ijankaikkinen kadotus, siinä on suuri eroitus. Voimmeko ja tahdommeko me epäillä, minkä itsellemme valitsemme. Vielä on meillä armonaikaa, vielä Jumala odottaa. Vielä tänäkin jouluna hän lähettää poikansa Jeesuksen, Vapahtajamme, kaikkien meidän luo auttamaan ja vapahtamaan meitä synneistä, kuolemasta ja ijankaikkisesta kadotuksesta. Muistakaamme se viettäessämme joulujuhlaa tänä vuonna, ollessamme iloiset ja saadessamme joululahjoja. Muistakaamme että Jumala on antanut meille kaikille suuren ja kalliin joululahjan, poikansa Jeesuksen, Vapahtajan, joka sekä voi että tahtoo auttaa kaikkia meitä.

Ain' Isää kiittäkäämme,
 Kun Poikansa hän soi,
 Jeesusta ylistäkäämme,
 Kun pelastuksen toi,
 Kiitetty Pyhä Henki kanssa,
 Kun meilt'ei säästä lahjojansa
 Nyt joulujuhlana.

Herran tähden.

Mitä teet, tee Herran tähden,
 Tuo tahtosi kokonaan
 Hänen haltuun, mi sun tähden
 Kävi ristillä kuolemaan.
 Kitke, kuoki, jos niin säättää
 Isä ylhäinen, laupias,
 Tyydy työhön, jossa käyttää
 Hän tahtovi voimias.

Minne käyt, käy Herran tähden
 Hän kanssas' ett' kulkisi
 Maan päällä, autuudes' tähden
 Hän kärsien vaelsi.
 Hänen töitään tutkimalla
 Ett' oppisit tuntemaan
 Isän tahtoa täyttämällä
 Käyt' ijäiseen kunniaan.

Mitä jätät Herran tähden
 Jätä ilolla, kiittäen
 Rakkautta, mi' sun tähden
 Jätti taivaan kirkkauden.

Omas tiesi hyljäämällä
Löydät laihot viherjät.
Häneen yksin turvaamalla
Elon lähteet elpyvät.

Oi Herrani mua käytä
Miss' omi sun tahtosi.
Vähimmissä johda, näytä
Sun ijäinen vaalisi.
Sun tielläsi käyden jättää
Voin haluni, tahtoni.
Voit pelastukseni päättää
Ja vapahtaa sieluni.

hm.

Punainen tupa.*)

Vuoropuhelu

Kirjoittanut *Sakari Topelius.*

AINA ja RUUSU leikkivät vebroällä
kentällä maantien lähellä.

AINA. Tänäpäivänä on Toukokuun ensimmäinen päivä. On kovin hauskaa. Katsos tuota kirkasta höpearahaa! Minä sain sen tänäpäivänä mummoltani.

RUUSU. Minäkin sain samanlaisen isältäni.

AINA. Mitäs me nyt niillä ostamme?

RUUSU. Mitäs me ostaisimmekaan? Ehkä pi-parikakkuja, vai mitä?

AINA. Mutta minä tiedän, mitä me teemme. Me ostamme tuon pienen, punaisen tuvan, joka on maantien lähellä. Tuvassa me sitte yhdessä asumme.

RUUSU. Me teemme niin ja muutamme tu-paan huomenna.

AINA. Enpä tiedä, ehdinkö minä huomenna. Minulla on pitkät läksyt ja nukkien pitää saada uudet kesävaatteet. Mutta ehkä ylihuomenna.

RUUSU. Ja sitte me ostamme kumpikin pikku-lehmän.

AINA. Ja pikku-vasikan kumpikin.

RUUSU. Sitte me lypsämme lehmiä.

*) Mukailtu neljälle kuuromykkä oppilaalle, jotka esittivät sen Kuuromykkäin-auttajayhdistyksen hyväksi pidetyssä myyjäis-iltamassa Turun kuuromykkäin koululla marraskuun 9 p:nä.

AINA. Ja siivilöimme maidon pyttyihin. Meidän pitää myös saada kahvikermää.

RUUSU. Me kutsumme isän ja äidin ja molemmat mummot kahville.

AINA. Korppuja me ostamme leipurista.

RUUSU. Me emme osta, vaan paistamme niitä itse. Onhan siellä leivintupa.

AINA. Jos ei ole, niin paistamme kyökissä. Me ostamme oman pikku taikinapytyn.

RUUSU. Ja leivomme kakkuset vähillä jauhoilla. Ja sitte paistamme ne. Ja vähän näkkileipää paistamme myöskin.

AINA. Ja me kirnuamme voita kermasta. Kyllä minä osaan kirnuta.

RUUSU. Osaan minäkin. Minä sain pienen, punaisen kirkun joululahjaksi. Mutta onkohan kyökissä hiiriä?

AINA. Meidän pitää hankkia pikku Mirri.

RUUSU. Ja pieni koira, jonka kaulaan panemme punaisen nauhan.

AINA. Kumpikin ostamme oman kanan ja kukon. Kun saamme munia, paistamme lättyjä ja kutsumme vieraita.

RUUSU. Mutta me emme saa ostaa kahta kukkoa. Ne tappelevat kovasti.

AINA. Sitte me ostamme vaan yhden kukon. Meillä pitää olla myös hevonen. On kovin hauskaa ajella.

RUUSU. Vaan kuka sitä hoitaisi.

AINA. Se on renkien asia. Pitäisikö meillä olla pässikin?

RUUSU. Minä pelkään pässiä. Me otamme vaan pikku lampaita. Minkäläiseksi laitamme sitte tupamme?

AINA. Hyvin sieväksi. Ruudukkaita mattoja talvella lattialle ja katajan havuja keväällä. Neljä tuolia ja pöytä, piironki ja sänky.

RUUSU. Mutta kuka meidät herättää aamuilla?

AINA. No, kukko. Ja sitte me keitämme kahvimme.

RUUSU. Mutta, ei ole hauskaa pestä lattiaa. Ja kuka pesee vaatteemme?

AINA. Ne me lähetämme kotiin isoon pesuun. Ja kyllä Stiina pesee lattian.

RUUSU. Vaan mistä saamme ruokaa?

AINA. No etkö nyt ymmärrä, että me ostamme ruokaa ja sitte keitämme.

RUUSU. Vaan mistä saamme rahaa?

AINA. Niin, mistä saammekaan rahaa? Minä ajattelen. Me teemme luutia ja myömmä kaupunkiin.

RUUSU. Riittääköhän se?

AINA. Voimmehan sen lisäksi opettaa pikkulapsia lukemaan.

RUUSU. Mutta jos ne ovat laiskat ja vallattomat.

AINA. No pidämme sitä varten vitsat uunin takana. Siitä tulee hauskaa.

RUUSU. Tuleeko hauskaa, kun annamme vitsaa.

AINA. Ei vaan pikku lasten opettamisesta. Ja kiltit lapset saavat leikkiä meidän nukeillamme. Nukkekaapin otamme mukaan.

RUUSU. Ja joka sunnuntai käymme kirkossa.

AINA. Mutta silloin kun sataa ja on hyvin kuono ilma, luemme saarnan kotona.

RUUSU. Iltapäivällä tulevat kaikki meille, sinun isäsi ja minun isäni, sinun äitisi ja minun äitini, molemmat mummot ja Mimmi ja Nanni ja koko joukko.

AINA. Kyllä minä osaan laittaa hyvää ruokaa.

RUUSU. Emmehän tahdo lihasoppaa.

AINA. Emme, keitämme vaan rusinasoppaa ja panemme siihen hyvin paljon rusinoita.

RUUSU. Siitä tulee kovin hauskaa! (Kaksi köyhää lasta tulee pitkin tietä ja pysähtyy leikkikentän kohdalle.)

AINA. Nuo varmaankin mieluisemmin söisivät lihasoppaa. Kysykäämme pärs heiltä. Mitä te söisitte tänään päivälliseksi?

KÖYHÄ POIKA. Me emme ole syöneet päivällistä.

RUUSU. Mitä te sitte söitte aamiaiseksi?

KÖYHÄ TYTTÖ. Me emme ole syöneet aamiaistakaan.

AINA. Mutta sehän on kauheata. Oletteko te juoneet kahviakaan leivän kanssa?

POIKA (ihmettelee). Kahviako.

TYTTÖ. Me emme ole nähneetkään kahvia.

RUUSU. Minä luulen, että te olette syöneet maitoa vehnäkorppujen kanssa?

POIKA. Eilen illalla saimme leipäpalasen kylästä.

AINA (katsoo Ruusuun.) He ovat eilen illalla syöneet kuivaa leipää!

RUUSU (katsoo Ainaa). Ja me tässä ajattemme kaikkea hyvää.

AINA (pojalle). Kas, tästä saat rahani, ostakaa itsellenne leipää!

RUUSU (tytölle). Ota sinä minun rahani ja ostakaa sillä maitoa!

KÖYHÄT LAPSET. Jumala teitä siunaa! (He astuvat iloisesti pois.)

RUUSU. Mutta kuinka nyt käy punaisen tupamme?

AINA. Kyllä me kuitenkin kerran saamme tuvan. Minä luin raamatusta, että ken antaa köyhille, hän lainaa Jumalalle. Kyllä sen Jumala takaisin maksaa.

Pastori l'Epée ja Samuel Heinicke.

Toista sataa vuotta sitten eli Ranskan maalla, Pariisin kaupungissa, pastori, jonka nimi oli Mikael de l'Epée. Hän oli hyväatekeväinen mies ja hän auttoi mielellään köyhiä ihmisiä ja kaikkia, jotka kärsivät puutetta.

Eräänä päivänä tuli hän köyhän lesken luo, joka eli yksinensä kahden tyttärensä kanssa. Leski itse ei ollut kotona, mutta molemmat tytöt istuivat pöydän vieressä, tekivät käsitoita ja ompelivat ahke-

rasti. Kun pastori tuli huoneeseen, nousivat molemmat tytöt seisomaan, ja tervehtivät häntä. Toinen tytöistä toi myös tuolin pastorille. Sitten tytöt taas istuutuivat ja rupesivat tekemään käsitöitä, mutta he eivät katsoneet vieraaseen eivätkä puhuneet hänen kanssaan.

Pastori l'Epée oli iloinen nähdessään kuinka ahkerat tytöt olivat. Sitten hän kysyi heiltä, milloinkahaidän äitinsä tulee kotiin, mutta tytöt eivät vastanneet mitään hänelle. Hän kysyi heiltä vielä toisen kerran, mutta ei saanut sittenkään heiltä mitään vastausta. Pastori ajatteli itsekseen: »kyllä nuo tytöt ovat ahkerat, mutta pitäisihän heidän kumminkin vastata, kun vieras kysyy heiltä jotakin.» Hän luuli, että tytöt olivat sivistymättömät ja epäkohteliaat.

Vihdoin tuli heidän äitinsä kotiin, kun pastori oli puhunut hänen kanssaan ja oli menemäisillään pois, sanoi hän äidille, että hän oli ihmetelty, että tytöt olivat niin ahkerat. Hän sanoi, että tytöt olivat ommelleet niin ahkerasti, että he eivät vastanneet mitään hänelle kun hän kysyi. Silloin sanoi äiti: »minun tyttöni puhuisivat kyllä mielellään, jos he taitaisivat, mutta he ovat kuuroja ja mykkiä».

Pastori tuli silloin hyvin surulliseksi ja kysyi oliko kukaan opettanut tyttöjä. Äiti kertoi, että eräs pappi oli alkanut opettaa heitä lukemaan ja kirjoittamaan, mutta sitten oli pappi muuttanut toiseen pitäjään, eikä nyt löytynyt ketään, joka olisi opettanut tyttöjä. Itse opetti äiti heitä tekemään käsitöitä ja kotiaskareita.

Pastori jätti heille hyvästit ja meni kotiansa,

mutta hän ei voinut unhoittaa kuuroja tyttöjä, joita hän oli nähnyt. Aina hän ajatteli, millä tavalla hän voisi ruveta opettamaan heitä. Usein kävi hän heidän luonaan ja lupasi vihdoinkin äidille ruveta opettamaan tyttöjä.

Silloin ei Ranskan maalla eikä missään maassa löytynyt kuuromykkäin koulua. Ei löytynyt kuuromykkäin opettajaa eikä opettajatarta, joka olisi ymmärtänyt puhua eli viitata kuuromykkäin kanssa ja opettaa heitä. Kuuromykkät eivät silloin saaneet oppia lukemaan eikä kirjoittamaan, ei puhumaan; he eivät oppineet tuntemaan Jumalaa eikä Vapahtajaa, ja ihmiset luulivat, että kuuromykkät olivat niin tuhmia, ettei heille voinut mitään opettaa.

Pastori l'Epéellä oli siis vaikea ruveta opettamaan näitä kuuromykkätyttöjä, mutta hän luki paljon, ajatteli ja keksi viimein merkki- eli viittomakielen, jonka avulla hän voi opettaa heitä. Hänen opetuksensa onnistui hyvin. Molemmat kuuromykkätytöt olivat ahkerat ja edistyivät ja oppivat merkeillä ja kirjoittamalla ilmoittamaan, mitä he tahtoivat ja ajattelivat. Tytöt ja heidän äitinsä olivat hyvin iloiset ja onnelliset ja kiittivät Jumalaa, joka oli lähettänyt heille niin hyvän ja rakkaan opettajan.

Vuonna 1760 perusti pastori l'Epée koulun kuuroille lapsille. Koulussa opetti ja teki hän työtä monta vuotta ja opetti oppilaitaan viittaamaan ja kirjoittamaan. Mutta hänen oppilaansa jäivät mykiksi; he eivät oppineet puhumaan, vaan he viittasivat.

Muutamia vuosia myöhemmin alkoi eräs mies Saksanmaalla opettaa kuuroja puhumaan. Hänen

nimensä oli Samuel Heinicke. Hän oli köyhä ja asui Leipzigin kaupungissa erään talon vinnikamarissa. Siellä hän rupesi pitämään ensin koulua, mutta kun hänelle tuli enemmän oppilaita, sai hän suuremman asunnon. Heinicke opetti kuuroja oppilaitansa puhumaan ja katsomaan huulilta mitä toiset ihmiset puhuivat.

Tästä ajasta on jo kulunut toista sataa vuotta. Nyt löytyy kouluja kuuroille lapsille kaikissa maissa. Nyt ei kukaan enää luule, että kuuroja ei voida opettaa sillä kaikki tietävät että kuurot ihmiset ovat yhtä ymmärtäväiset kuin kuulevat ihmiset ja että he oppivat puhumaan ja katsomaan suun liikkeistä, mitä toiset ihmiset sanovat heille.

Kaikesta tästä pitää meidän kiittää ja ylistää Jumalaa. Mutta meidän pitää myös kiittolisina muistaa hyvää pastori de l'Epeettä ja Samuel Heinickeä, jotka perustivat ensimmäiset koulut, joissa he opettivat kuuroja.

Florence Satakieli.

Moniaita vuosia sitten eli Englannissa ylhäinen nainen, jonka nimi oli Florence Satakieli. Hänen vanhempansa olivat oppineita ja rikkaita. Hänellä oli hyvä koti, jota ympäröi ihana taiteellisuus, hän kasvoi komeaksi naiseksi, jota kaikki rakastivat, jotka tunsivat hänet.

Hän ei pitänyt oikeana että rikkaana ei tehnyt muuta kuin ajoi vaunuissa, pukeutui hienoihin vaatteisiin ja kävi vieraisilla niiden luona, jotka elivät linnoissa. Hän tahtoi tehdä enemmän kuin sen „Mitä tuli tehdä“ kysyi hän itseltänsä. Näytti jo lapsena että hänestä tuli hyvä sairaanhoitaja, sillä hän suoritti kaikki mitä lääkäri hänen käski, kun joku oli kotona sairaana.

Hän liikkui niin hiljaisesti ja teki niin paljon pikku palveluksia tyydyttääkseen sairaita, jotta jokainen halusi hänet lähelleen, vieläpä ankaraa päänsärkyä sairastaessaan. Taidolla hoiti hän kaikkia haavoittuneita ja loukkaantuneita. Kun hän kasvoi naiseksi halusi hän tehdä sairaiden ja tarvitsevaisten hyväksi kaikki mitä voi.

Hänen isänsä kotiin saapui tieto sairaiden ja haavoittuneiden englantilaisten sotamiehien suuresta kärsimyksestä Krimillä. Florence päätti heti lähteä hoitamaan heitä. Hän kävi sairashuoneissa ja teki kaiken minkä voi, jotta sotilailla olisi ollut hyvä olla. Minkä siunauksen hän toi haavoittuneille ja kuoleville.

Ne jotka parantuivat, halusivat lahjoittaa hänelle suuren rahasumman. Hän ilmoitti ettei hän voinut käyttää rahoja omaksi hyväkseen. Ne eivät olisi tehneet häntä onnelliseksi. Hän pyysi heitä antamaan niitä sairaanhoitajankoulun hyväksi, Lontoon kaupungissa. Hän halusi että miehet sekä naiset oppisivat hoitamaan sairaita ja haavoittuneita. Eikö tämä ollut ylevä toivo!

Jokainen kiittää häntä hänen hyvien tekojensa tähden sotilaat näyttääkseen miten paljon he muistivat häntä, tahtoivat pystyttää hänelle muistopatsaan Lon-

tooseen. He päättivät antaa 10 penniä mieheltä tähän tarkoitukseen luullen ettei hän koskaan kieltäytyisi vastaanottamasta niin pientä lahjaa. Mutta hän ei tahtonut että rahaa käytettäisiin tällä tavalla. Hän sanoi heille että olisi hänelle enemmän mieleen, jos raha annettaisiin sairashuoneille.

Englannin sotilaiden rakkauden kiitollisuuden osoitukseksi lähetti kuningatar hänelle ihanan jalokivikoristuksen, johon oli kaiverrettu sanat: „Autuaat ovat laupiaat“. Hän siis vietti aikansa tehden hyvää minkä voi, Florence Satakieli on yksi kirkkaimpia, ylevämpiä nimiä hyvien urhoollisten naisten joukossa.

Matkustaminen.

Olethan sinä kenties useamman kerrankin matkustanut junalla. Oi miten nopeasti se kulkee. Se kulkee myös tasaisesti, että tuskin tietää olevansa liikkeellä. Mutta ihmiset eivät ole matkustaneet aina niin mukavasti kuin nykyään. Kaikissa paikoissa he ovat ratsastaneet eläinten selässä, — joko hevosen, muulin, aasin, härän tai kamelin.

Muutamissa maissa matkustavat ihmiset paikasta toiseen kantotuolissa. Kantotuoli on laatikko tai katettu tuoli, joka on keskeltä kiinnitetty kahteen seipääseen. Kaksi miestä, yksi kummassakin päässä kantaa tätä tuolia ja siinä istujan peninkulmamääriä.

Aasiassa vielä tänäkin päivänä käytetään kantuolia.

Toisissa maissa ratsastavat ihmiset toisten ihmisten selässä. Toisinaan meilläkin tekevät lapset sitä leikkiessään.

Kun rattaat olivat keksityt, alkoivat ihmiset tietysti matkustaa niillä. Alussa ei oliut maanteitä. Ajaja sai koettaa päästä eteenpäin minkä voi. Se oli hyvin vaikea sekä eläimille että ihmisille. Polku kulki halki metsäin ja pensakkojen kautta. Puita ja pensaita ei oltu otettu juurineen, vaan hakattiin nurin.

Vihdoin valmistettiin maanteitä. Ne eivät olleet kau niitä ja kovia kuin meillä nykyään on. Kun satoi, tulivat useimmat niistä hyvin kuraisiksi (likaisiksi). Raskaat pyörät tarttuivat usein kiinni, niin etteivät eläinraukat jaksaneet niitä vetää. Silloin täytyi matkustajien odottaa, kunnes tiet kuivuivat liukkasen, ennenkuin voivat jatkaa matkaansa.

Ennen aikaan käytettiin härkiä rattaita vetämässä. Härät olivat kovin hitaita, sentähden otettiin hevoset niiden sijaan. Pitkien aikojen jälkeen keksittiin kyytivaunut. Nämä olivat suuret, nelipyöräiset, katetut vaunut. Pyörät niissä olivat puusta eikä raudoitettu. Ne kulkivat säännöllisiä teitä kaupungista toiseen, kuljettaen kirjeitä, tavaraa ja matkustajia. Sellaisia teitä sanottiin postiteiksi.

Tällaisilla kyytivaunuilla kesti kulkea viikkoja sitä matkaa, jonka rautatiejuna kulkee päivässä. Muutamissa paikoissa oli maa kovin vetelää. Niissä asetettiin rankoja poikittain toinen toisensa viereen. Luonnollisesti olivat tällaiset tiet hyvin epätasaisia.

Monen monien vuosien perästä asetettiin molemmille puolille tietä hirsiä peräkkäin. Näihin kiinnitettiin pitkiä rautalankoja. Vaunuja vedettiin näitä kiskoja myöten, joiksi niitä sanottiin. Tämmöisiä teitä sanottiin raititeiksi. Ne olivat ensimmäiset rautatiet. Alussa näitä rautateitä rakennettiin ainoastaan likekän olevien paikkojen välille, Pitemmillä matkoilla käytettiin vielä postivaunuja, mutta ne kulkivat niin hiljakseen ja niihin väsyttiin. Toisinaan asetettiin purjeita

kuljettamaan postivaunuja. Mutta tuuli ei ollut aina myötäinen ja pian huomattiin etteivät ne olleet käytännöllisiä. (Näin tehtiin Amerikassa).

Monia vuosia ajateltua ja monia vuosia tehtyä kovasti työtä, keksittiin höyryn voima ja opittiin sitä käyttämään. James Watt oli se mies joka ensiksi oppi käyttämään sitä. Silloin keksittiin höyrykone.

Eikö ole kummallista että höyryssä on voima?

Ensimmäinen höyryjuna oli karkea teoltaan. Se ei kulkenut aivan nopeasti, mutta nopeammin kumminkin kun härkä tai hevonen. Ja sillä pääsi joutuisammin kuin näiden vetämällä rattailla tai vaunuilla. Vähitellen tehtiin veturit paremmiksi sitä mukaan kuin vaunutkin tehtiin paremmiksi, kunnes ne nyt ovat niin hyvät että me pääsemme kilometrin minuutissa. Mikä eroitus onkaan rautatiellä matkustamisen ja ennen käytetyn toisen selässä ratsastamisen tai kantotuolissa kulkemisen välillä.

Etkö ole iloinen, että elät nykyään?

Hyvät työt.

(Pienille kuuromyöille.)

Voi tehdä pikku poikakin
Niin monta hyvää työtä,
Kun vaan on vähä viisaus
Ja heikko voima myötä.

Ei voima näitä edistä,
Vaan rakkauden henki;
Niin paljon rakkauudellaan
Voi tehdä vähäinenki.

Pieniä tietoja.

— *Apurahat.* Apurahoja ulkomaan matkaa varten on Tampereen käsityö- ja tehdasyhdistys antanut 800 mk. kuuromykkä puunleikkaaja J. F. Heliinille.

H. H.

— *Oulun kuuromykkäinkoulun johtajaksi* on nyt lopullisesti nimitetty filosofian maisteri K. E. Kahva.

— *Kuuromykkä puusepänooppilas saanut ensimmäisen palkinnon.* Marraskuun alussa oli Kuopiossa kaupungin talolla käsityö- ja tehdasseuran toimeenpanema oppilasten käsityönäyttely, jossa oli satakunta näytteitä melkein kaikilta käsiteollisuuden eri aloilta. Näyttelystä kirjoittaa Uusi Savo seuraavaa:

Siellä nähtiin ensin vaatetavaraa ja puusepänteoksia. Vaateteollisuudessa ovat naiset menneet miehistä edelle, sillä naisopelijoilla on aika runsaasti leninkiä, sakettia, turkkia, neulomatöitä y. m., vaan miesopelijoilta ei ole kuin parista työverstaasta tuotu näyttöä. Puusepiltä on runsaasti kaappia, pöytiä, piironkia, hyllyjä y. m. Jalkineen tekijät ovat myös jotenkin runsaasti edustetut ja luonnollistahan se onkin fässä suutarien suurkaupungissa. Leipureilta, värjäreiltä, kultasepiltä on kultakin näyttöensä, vaan rautasepät ovat hyvin niukasti edustetut koska ei ole kuin yksi rautalukko.

Avaustilaisuudessa piti insinööri K. J. Karlsson puheen käsityöläisten näyttelyn merkityksestä y. m. Kuuromykkäkoulun johtaja K. Killinen piti esitelmän entisajan käsityöläisten oloista ja tavoista.

Ensimmäisiä palkintoja annettiin kahdelle puusepänooppilaalle. Toinen niistä oli Kuopion kuuromykkään koulun entinen oppilas Edvan Saastamoinen. Tästä varmaankin iloitsevat hänen entiset toverinsa samoin kuin opettajansakin.

— **Myyjätset.** Kuuromykkään hyväksi pidettiin Turun kuuromyk. koululla marrask. 9 p:nä. Hyvät rouvat ja neidit ompelivat lahjoiksi paljon käsitöitä ja keräilivät runsaasti lahjoja. Hyvin kaikki menivät kaupaksi. Illalla myyäjien ohella pidettiin iltama, jossa pastori A. E. Nordman piti esitelmän kuuromykkään auttajayhdistyksestä. Kuuromykkään kööri, jonka Tallroth vainaja perusti lauloi herra Norstedtin johdolla viittomilla Tallrothin sepittämän runon „Nuorten rukous“ ja herra Norstedtin tekemän laulun „De döfstummes stjärnsång“ ja lopuksi „Maamme laulun“. Neljä kuuromykkää oppilasta esittivät Z. Topeliusen kirjoittaman „Punainen tupa“. Ihmiset kuuntelivat sitä suurella ihastuksella ja ihmetyksellä, kuin eppilaat puhuivat. Viulun soittoa ja soololaalua oli myös ohjelmassa. Kuuromykät koeksivat keskuudestaan 13 mk. Puhdas voitto myyjäisistä oli 1,600 mk. Menoja oli vaan 35 mk. 25 p.

J. G

— **Kuuromykkään töitten näyttelyyn,** joka ennen pitkää avataan Helsingissä, ottaa tšekäläisistä kuuromykyistä osaa 23, joista 7 naista. Eri ammattialoja on edustettuna, niinkuin maalarien, jalkineen tekijän, hatuntekijän ja kivennäisvesienvalmistajien. — Aamulehti.

— **Tietoja kuuromykyistä.** Helsinkiin ovat muuttaneet seuraavat kuuromykät:

Sävele Angervo, Ateneumiin taidemaalarin oppiin, *Sulo Hill,* Ateneumin oppiin, *Paavo Leskinen* suutarin oppiin, *Saara Kasurinen* on muuttanut Tur-

kuun, *Valter Stadius* on muuttanut Pariisiin, *J. F. Helin* joka on saanut 800 mk. apurahan on matkustanut ulkomaille oppimaan käsitöitä. Hän meni jo syysk. 11 p. ja on parhaillaan Ruotsissa.

— **Avioliittoon** vihittiin kuuromykät Alma Kytoniemi ja Herman Leiman 12 p:nä Lokak.

H. H.

— **Kiitokset** johtaja A. I. Savolaiselle saan tämän kautta lausua Helsingin Kuuromykyk. yhdistyksen puolesta sen edestä että hän minun käydessäni Mikkelissä lahjoitti »Raamatun kertomuksia» Helsingin kuuromykyk. yhdistykselle.

M. Sihvola.

Pyydän lausua sydämmelliset kiitokset Kuopion ja Mikkelin kuuromykyk. koulujen asumalaitok. johtajattarille ystävällisestä huolenpidosta minua kohtaa ollessani syyskuussa viemässä veljeni poikaa kouluun.

M. Sihvola.

Kaikille asiamiehillemme ja Kuuromykyk. lehden kirjeen vaihtajille lausomme täten sydämmelliset kiitokset.

Rauhallista joulua toivotamme kaikille kuuromykykään lehden lukijoille.

TILAUSILMOITUS.

KUUROMYKKÄIN LEHTI ilmestyy ensi vuonna. Sitä ilmestyy 12 numeroa vuodessa, yksi numero joka kuukausi, niinkuin tänäkin vuonna. Se maksaa postikonttorissa ja toimitukselta tilatessa 1 mk. 50 p., asiamiehiltä tilattaessa maksaa se 1 mk. 25 p. Lehteä voi tilata *Turussa* pastori A. E. Nordmanilta, *Jyväskylässä* pastorska H. Luomalta, *Kuopiossa* neiti N. Helsingukselta, *Helsingissä* neiti M. Sihvolalta, *Tampereella* työmestari G. Attilalta, *Waasassa* herra M. Mäkiseltä, *Öulussa* neiti E. Serenius'elta, *Wiipurissa* herra J. Pykäläiseltä, *Sortavalassa* neiti H. Saukolta.

Kirjoja kuuromykille.

Jumalan kymmenen käskyä.

Yksinkertaisia selityksiä. Kirj. Naema Helsingius. Hinta ynnä postiraha yhteensä 60 penniä.

Saapi ostaa yllämainitut selitykset myöskin yhteensidottuina Herran rukouksen selitysten kanssa nimellä

Yksinkertaisia Lutherin Katekismuksen selityksiä. 1 osa. Hinta ynnä postiraha yhteensä 75 penniä. Tämä kirja siis sisältää sekä uudet selitykset Herran käskyihin että ennen painetut selitykset Herran rukoukseen.

Jeesuksen sanoja *Johanneksen evankeliumista.* Pieni vihkonen sisältävä noin 30 raamatunlausetta. Hinta 20 penniä. Postiraha 5 penniä.

Vielä on myytävänä ennen painettuja **Saarnoja kuuromykille.** Hinta ynnä postiraha yhteensä 60 p.

Yllämainittuja kirjoja saapi tilata allekirjoittaneelta lähettämällä postimerkkejä taikka, suurempia tilauksia tehdessä, rahaa.

Naema Helsingius,

kuuromykkäinopettajatar, Kuopio.

MIKKELISSÄ

ALEKS. KASURISEN KIRJAPAINOSSA 1901.